



Într-un colț de pădure, la marginea unei poienițe însorite, trăia familia Rilă. Era o familie ca oricare alta din pădure. Domnul Rilă, un iepure mare și alb, și soția sa, Anita, aveau șase iepurași adorabili. Și, chiar dacă abia aveau loc cu toții în căsuța lor, acasă la ei era mereu fericire și voie bună.

Cei mici se jucau pe afară cât era ziua de lungă, în timp ce părinții vedeau de ale casei. Iar seara se strângeau în jurul focului, mâncau porumb și se distrau de minune jucând jocuri, cântând sau dansând. De cele mai multe ori, iepurașii făceau câte o scenetă și se imitau unii pe alții în hohote de râs. Era mare distracție în familia iepurilor, însă pentru domnul Rilă și pentru Anita mai presus de orice erau puiuții lor: trei fetițe și trei băieți. Erau gemeni și, pentru că semănau așa de bine unii cu alții, aleseseră să le pună nume simple și asemănătoare.

Astfel, pe fetițe le chema: Sia, Dia și Mia, iar pe băieți: Țac, Pac și Mac. Și, pentru a face mai bine diferența dintre ei, fiecare iepuraș purta pe cap un fes de o anumită culoare: Sia avea unul roșu, Dia, unul roz, Mia, unul portocaliu; fesul lui Țac era galben, al lui Pac, albastru, iar Mac avea unul verde.

Bineînțeles că poznașii cei mici mai făceau schimb de fesuri între ei ca să-i păcălească pe părinți, în special Pac și Mac, care erau nedespărțiți. Dacă unul dintre ei făcea ceva, neapărat îl găseai și pe celălalt acolo. Să zicem că Pac se juca în poienița

— Interesant, deci asta a făcut el mereu, mă așteptam să fie ceva ieșit din comun, spuse Anita îngândurată. Dar ce legătură are asta cu noi? continuă ea.

— Nu poate părăsi această vale magică până nu găsește un înlocuitor. Iar înlocuitorul nu poate fi oricine. Sunt anumite condiții.

— Ce condiții?

— Păi, trebuie să fie un iepure tânăr, rudă cu el și căruia să-i placă spanacul.

— Acum înțeleg de ce ne-a adus semințele. Să vadă dacă vreunul dintre băieții noștri poate să-i ia locul în această vale...

— Da. Și deja l-a ales.

— L-a ales? Pe cine? întrebă Anita ridicând îngrijorată vocea.

— Pe Pac, răspunse domnul Rilă lăsând capul în jos. Pac va fi noul păzitor al acestei văi magice. A fost ales chiar de Vrăjitoarea Albă, așa mi-a spus Oli. A trecut testul răbdării și acum își poate începe pregătirea pentru a deveni păzitor.

— Și crezi că o să vrea să meargă?

— La cum îl știm noi pe Pac, o să fie încântat. Numai că...

— ...va trebui să se despartă de Mac, îl completă Anita suspinând.

Știa că băieții sunt nedespărțiți și nimic nu poate interveni între ei.

— Da, din păcate, nu avem ce face. Numai unul poate fi păzitorul grădinii de spanac. Chiar mâine dimineață Vrăjitoarea Albă o să vină să-l ia pe Pac și să-l ducă spre valea magică.

— Nu va fi ușor pentru ei, dar poate că este mai bine așa, adăugă Anita îngândurată.

A doua zi, băieții se treziră, se salutară ca de obicei și ieșiră în curte. Era o dimineață frumoasă, însorită. Se apucară să ude spanacul așa cum făcuseră cu multă îndemânare în ultima vreme, când lângă ei apărură de nicăieri o femeie cu părul lung și alb. Atât de ciudată era apariția ei, că Pac și Mac se speriară un pic când începu să le vorbească:

— Bună dimineața, băieți, ați făcut o treabă foarte bună cu spanacul.



Mac îl privi în ochi, zâmbi și el, apoi spuse:

— Acum știi de ce tu ești singurul dintre noi care are mustățile încrețite. Mereu ai fost deosebit, o să fii un păzitor genial.

Pac își mângâie mustățile, mai zâmbi o dată și ieși pe ușă. Apoi se urcă împreună cu Tomari pe un cal alb și în câteva clipe se făcură nevăzuți.

Zilele nu mai erau la fel fără Pac. Mac își petrecea acum timpul mai mult în grădină, îngrijind spanacul și gândindu-se mereu la fratele lui. Câteodată era îngrijorat pentru el, iar alteori era bucuros la gândul că Pac avea să ducă o viață plină de aventuri interesante. Mânca din ce în ce mai mult spanac și, cu timpul, observă că, într-adevăr, spanacul este magic. Blana îi era mai lucioasă, dinții îi deveniseră mai albi și mai puternici, iar trupul lui căpătase mușchi puternici și supli. Toate acestea îl făceau să se simtă mai bine, însă tot nu-și putea uita fratele. În fiecare dimineață se trezea, se ducea la baie, se uita în oglindă și ridica mâinile spunând: „Nedespărțiți, mereu împreună!”. Își închipuia că în fața lui este Pac. De cealaltă parte a oglinzii, fratele lui îi zâmbea și îi răspundea la salut.

